

Stromček sa konečne rozsvieti. Drobné žiarovky osvetľujú čerstvé voňavé ihličie, strieborné trblietavé vlákna a reťaze, lesklé farebné gule s bielymi namaľovanými pásikmi a bodkami, malinké sklenené postavičky trpaslíkov so špríralovitými nožičkami, muchotrávky a vtáčikov so silónovými chvostíkmi drôtikom pripevnenými na vetvičky, zlatisté zvončeky na špici aj salónky vo farebných pozlátkach. Ale to všetko si Julinka len predstavuje. V skutočnosti vidí len svetelné machule na matných sklách dverí do obývačky. Ako zhypnotizovaná pozoruje tento obraz. Nevníma, že sa nachádza v jedálni za štedrovečerným stolom, že všetci stoja a ona sedí. Štuchnutá mamou do lakťa sa postaví, ale oči neodtráha od obrazu. Všetci sa modlia, najhlasnejšie starý otec, aj ona hovorí spolu s nimi, ale nevníma jednotlivé slová. Jediné dieťa medzi dospelými. Už piaty rok je to tak. Posadí sa ako robot. Dostane kúsok oblátky s medom. Kapustnicu jej našťastie nenaberú, nejedáva ju vôbec. Kým ostatní pokojne a dôstojne v tichu vychutnávajú polievku ona sa snaží skonzentrovat svoj pohľad tak, aby videla za dvere, aby mala prehľad o tom, čo sa vo vedľajšej miestnosti deje, aby to aspoň raz uvidela, aby si potvrdila hypotézu, ktorú vytvorila pred rokom o tomto čase na tomto mieste. Deje sa tam niečo tajomné. Jednoducho, kým celá rodina večeria odchýleným oknom vojde do obývačky Ježiško s košom plným darčekom. Je uzímený, ale to možno ani nevníma, lebo má toho skutočne veľa. Veď v celej dedine večerajú skoro všetci naraz a darčekom je určite mnoho. Stihnúť toľko domov, to dá zabrať. Julinka už chápe, prečo je štedrovečerná večera tak dlhá. Je to kvôli nemu. Drží mu pod stolom oba palce a keď musí zjesť trochu ryby so šalátom, tak aspoň jeden. Predstavuje si ho odetého do bielych šiat opásaných širokou stuhou, ako to videla s babkou v kostole. Dlhé vlasy mu vlajú okolo tváre. Možno je aj bosý, ale to si radšej nepredstavuje. To by jej bolo ľúto, keby práve v ich dedine prechladol. Mama jej pošepky dohovára, že by mohla zjesť ešte kúsok šalátu, ale keď sa na ňu Julinka pozrie neprítomným pohľadom rezignuje a odloží jej tanier nabok. Posledný chod sú opekance. Tie má najradšej, ale až na druhý deň na raňajky. Dostane do seba asi tri kúsky pokryté sladkou mazľavou hmotou. Makové zrnká jej vytvoria pehavú vzorku okolo úst, ale ona nič necíti. Možno už ani nedýcha. Všetky jej životné funkcie sa zredukujú na totálne pozorovanie dverí. Zrazu sa ozve zvonček. To nie je zvonček pri vstupných dverách. To je celkom jemnučké cinkanie z obývačky. Zdá sa jej, že vidí aj siluetu. Srdce sa jej rozbúši. „To je on!“ chce sa jej kričať. Ani si neuvedomí, že sa otec vracia ku stolu. Teda trochu si to uvedomí, ale nevšimla si kedy odišiel a tak rýchlo na to zabudne. Stará mama vstáva od stola a povie, že by sa mohli pozrieť pod stromček, či tam nie sú nejaké darčeky. Julinka vyletí od stola ako prvá. Stará mama ledva stihne otvoriť dvere a ona už vkĺzne dovnútra. „Bol tu!“ – vykrične nadšene a kľakne si ku stromčeku. Nevidí dospelých ako sa na seba usmievajú. Vidí malinký drevený betlehem a nové sánky, červené a zelené baličky a škatuľky previazané zlatými stužkami.

V najbližších dňoch si oblieka nové pulóvriky a pančušky, čo našla pod stromčekom, listuje v nových knižkách a s mamou testuje na kopci za dedinou nové sánky. Dokázal rozlúštiť všetky jej prania, ktoré nakreslila farbičkami na výkres a vložila na začiatku zimy do okna. Nadšenie z Vianoc jej vydrží celú dlhú bielu zimu.

Potom, ani nevie ako, prišla jar a začiatkom leta aj koniec jej pobytu v škôlke. Leto trávila so starými rodičmi. Pomáhala v záhrade zbierať ríbezle a maliny, piecť koláče a keď pršalo, stará mama jej čítala rozprávky. Jedného dňa na konci leta doniesla mama školskú tašku a povedala Julinke, že od prvého septembra pôjde do veľkej školy.

Škola je neďaleko, za malým parkom na konci hornej ulice. Na jeseň, keď vonku stále prší a listy zo stromov žltnú a lietajú vo vetre, začína sa učiť písmenká a čísla. Nevie, či ju škola baví, ale ani jej

nevadí. Asi to všetko bude potrebovať, keď bude dospelá, hovorí si a postupne vstrebáva všetky múdrosti, ktoré im rozpráva učiteľka Hanka.

A potom jedného dňa začne padať sneh. Prvý sneh. Celkom málo, akoby len niekto cukorničku prevrátil. Deti v tom momente prestanú dávať pozor. Pozerajú viac do okna ako na učiteľku. Tá pochopí, že pokiaľ nezmení tému neuspeje.

„Milí žiaci, tak tu máme prvý sneh. Začína zima. Najkratšie dni v roku. A teraz mi povedzte deti, čo máte na zime najradšej?“

„Lyžovanie!“

„Sánkovanie!“

„Korčuľovanie!“ Vykrikujú spolužiaci.

„Vianoce!“ ozve sa tenký Julinkin hlások.

„Vianoce?“ zareaguje učiteľka. „No je to starý sviatok. Už v pohanských časoch sa oslavoval slnovrat, o tom si na budúcej hodine môžeme porozprávať viac. Ale dnes už vyučovanie končí a tak si dáme domácu úlohu. Nakreslite, čo by ste chceli dať rodičom alebo súrodencom pod stromček, zajtra si obrázky spolu pozrieme.“

Julinka sa nechápavo pozrie na učiteľku. Zazvoní. Pomaly si povkladá veci z lavice do tašky. V šatni si oblečie vetrovku a prezuje sa do čižmičiek. Spolu s Majkou od susedov sa poberú domov.

„Ako to myslela učiteľka Hanka?“ opýta sa Majky.

„Čo?“

„No tie darčeky. Veď darčeky nosí Ježiško!“

„Chi-chi! To si ešte stále myslíš?“

„Čo je na tom smiešne?“

„Ty si blbá!“

„Sama si blbá!“

„Ty ešte veríš na Ježiška? Vaši ti ešte nepovedali, že darčeky kupujú oni?“

„musím už ísť!“ zakričala Julinka a behom zamierila k ich bráne. Starí rodičia neboli doma. Hodila ku schodom aktovku a bežala do záhrady. Mala pocit, že sa jej hlava točí ešte rýchlejšie ako zemeguľa a to vtedy ešte ani nevedela, že sa Zem točí. Cítila ako sa celý vesmír na ňu rúca a každá jedna snehová vločka, ktorá na ňu dopadne sa mení na obrovskú gumu na gumovanie a vygumováva jej časti mozgu. Samozrejme vtedy ešte nevedela, že v hlave má mozog, ktorý spracováva myšlienky, ale to jej bolo už fakt jedno. Sadla si na pník bývalej slivky, ktorú starý otec zrezal na jeseň a ani nevedela ako sa zotmelo. Stará mama sa vrátila z obchodu a s krikom ju hľadala po dvore. Julinka precitla. Vstala z pníka a pomalými krokmi sa vracala k domu. Stará mama na ňu najprv niečo kričala, ale keď videla aká je uzímená, vzala ju do náručia a odniesla do kuchyne. „Ty si celá premočená. Hneď sa vyzleč a vyzuj a bež do izby pod deku, idem ti rýchlo uvariť čaj.“

Julinka vôbec neodporovala. Apaticky zavesila vetrovku a položila čižmičky pod vešiak a pomaly sa premiestnila na pohovku do izby. Kým prišla stará mama s čajom zaspala. Stará mama ju prikryla dekou a pohladila po vlasoch. Snívalo sa jej, že sú Vianoce. Štedrý deň. Ježiško prichádza k ich domu a na bráne ho víta tabuľka: „V tomto dome dávajú darčeky rodičia,“ pokýve hlavou zo strany na stranu a zamieri do susedov. Po večeri potom idú všetci k stromčeku a pod ním nie je nič, žiadne darčeky. Celá spotená sa zobudí, rýchlo sa posadí na pohovke:

„Stará mama, stará mama, nosí darčeky pod stromček Ježiško?“ vykrikuje.

„Samozrejme,“ zakričí stará mama, vybiehajúc s varechou v ruke z kuchyne.

„Tak to je dobre!“ odpovie Julinka a padne späť na pohovku.

Stará mama ju chytí za čelo: „Dievčatko moje! Ty celá horíš! Napi sa čajom, musím ti zmerať teplotu.“ Podáva Julinke horúci čaj a ľadový teplomer. Po chvíli je na ňom 38,6 celziových stupňov. V ten deň sa nevyhne studeným zábalom a na druhý návštevu u lekára.

Do Vianoc sa už do školy nevráti. Keď ju prejde horúčka učí sa so starou mamou zo šlabikára. Stihne nakresliť, a teraz už aj napísať, krátky list Ježiškovi a vložiť ho včas do okna. Túži po červených lyžiach, ktoré videla na jeseň v železiarstve. Na štedrý deň sa pomodlí s ostatnými a poslušne zje aj vzorky jedál naservírovaných na slávnostnom stole. Občas pozrie na presklené dvere do obývačky. Pozerá ale nehypnotizuje. Keď sa ne na chvíľu zadíva, v rozmazaných svetelných škvrnách akoby rozpoznávala posmešný Majkin pohľad. Pozerá radšej do taniera. Dúfa, že všetko je po starom, že si Ježiško našiel list a pod stromčekom ju budú čakať vysnívané lyže. Zje zo desať opekancov a spôsobilo si servítkou so zlatými hviezdíčkami utrie makové ústa. Po výzve starej mamy sa pomaly, spolu s dospelými, presunie ku stromčeku do obývačky. Spod stromčeka trčia červené lyže. Presne také, aké si priala. Oči sa jej rozžiaria. Zabudne na všetky vianočné teórie a hladká žlté písmenká na špičke lyží. V duchu ďakuje Ježiškovi, že na ňu nezabudol.

Na Štefana prehovorí mamu, že musí nevyhnutne lyže vyskúšať na kopci za dedinou. Kým sa tam po obede dostanú je svah obsypaný deťmi na lyžiach, sánkach a boboch a pomedzi ne pobejú dedinské psy.

„Ahoj Julinka, už si konečne zdravá?“ privíta ju pri dedinskom vleku Majka, ktorá práve doletela z kopca priamo na zadok a teraz sa oprašuje pred Julinkou od snehu.

„Máš nové lyže! Videla som vašich ako ti ich kupujú v obchode.“

„To si musela zle vidieť! Tieto sú spod stromčeka.“ odvetí Julinka.

„Nie, dobre som videla.“

„Klameš!“

„Môžeš sa opýtať mojej mamy, bola tam so mnou, kupovali sme otcovi holiaci strojček!“

„Aj tak ti neverím!“ Vykríknie Júlia, otočí sa Majke chrptom a razantne stromčekovito vyšľapáva svah. Nohy sa jej zabárajú do čerstvého sypkého snehu, ale ani na chvíľu nezastane. Neváha, ako obyčajne, a rovno sa spustí dolu. „Nech sa stane zázrak, prosím, prosím,“ modlí sa v duchu. Letí šúsom dole. Obchádza Petra a Zuzku na pomalých sánkach. Nezaváha, nespadne. Vzduch jej sviští okolo tváre, snehové vločky pichajú do líc. Zabrzdí vedľa mamy, akoby sa s lyžami na nohách narodila.

„Mami, povedz mi, že ste tieto lyže nekúpili vy, že sú od Ježiška?“ vychfíli.

„Prečo sa pýtaš?“

„Majka to povedala.“

„No vieš,“ začne mama pomaly, utrie si mrznúci nos do vreckovky a pokračuje: „sú od neho aj od nás.“

Julinka sa zamračí. Paličky pevne zaborené do snehu. Lyžami nervózne preklzuje na mieste. Nechápavo pozerá mame do tváre.

„No vieš, Ježiško nám napísal, že si si priala červené lyže, ale že ich nevie zohnať, tak sme ich kúpili my.“

„Fakt?“ rozžiari sa Julinka.

„No áno,“ povie mama. „Ale nikomu to nehovor, bude to také naše tajomstvo dobre?“

„Dobre!“ povie nadšene Julinka, otočí sa a vyšľiape svah v rekordnom čase. V ten deň lyžuje do tmy ako drak.